

Publicerad 2009-03-17 22:56 av Hectorious

Ja vad ska man skriva egentligen som beskrivning?

Det är fel på mitt hjärta och knappa en handfull personer i världen har haft det jag har ska man känna sig unik eller ska man känna sig utsatt?

Hjärtproblem när ditt liv avgörs av en enda handling!!

Nu är det 36 timmar kvar till operation och jag vet varken in eller ut, för när ditt liv avgörs av en enda handling är det svårt att förstå vad man egentligen har åstadkommit.

Jag vill förstå varför jag fick detta hjärtproblem och det enda jag kan komma på är att vissa får hjärtproblem och vissa får cancer. Nu kan man inte jämföra sjukdomarna men man kan jämföra känslorna runtomkring dem.

Jag har aldrig haft hjärtproblem tidigare och jag är ändå väldigt ung 27 år är ingen ålder säger många. Jag anser att det är en av dom bästa tiderna du har vuxit upp och tagit steget ut i det verkliga vuxenlivet.

Ju närmare stunden jag ska in ju mer saknar jag min älskling trots att hon är i samma rum som mig kind emot kind, så saknar jag henne det är svårta att beskriva kärlek. Det finns den kärleken som man beskriver som GREAT LOVE den som varar för evigt. Nu undrar jag förstås om jag kommer att leva för evigt, för mig är för evigt när mina barn har växt upp.

Jag är helt säker på att jag kommer att leva så länge, det är helt sjukt vad tankarna vandrar iväg när man sitter och tänker på vad som komma skall.

Min tjej är den starkaste människan på den här jorden född in i ätstörningar och ändå positiv och glad. Så vilje stark så vädret ändras när hon har bestämt sig.

Jag önskar att min tjej kunde vara med mig inne på operations bordet när dom skär i mig, att hon kunde hålla min hand se min smärta känna den. Jag vet att hon gör det när jag beskriver sakerna men att vara där samtidigt som det händer är något helt annat. Men å andra sidan vill jag samtidigt inte att hon ska se mig ligga där hjälplös som den dagen man föddes.

När jag ligger där på operations bordet det är då jag kommer att få ångest väl på sjukhuset är det lugnt, men när man körs ner av två sköterskor, när dom stora hissdörrarna stängs det är då man verkligen känner att man lever.

Visst man har fått en lugnande tablett men det hjälper inte när dom sätter den 5 cm långa sprutan med bedövning i ljumsken. Det känns som när man är hos tandläkarn du vet sprutan dom tar i tandköttet och det spänner till så det vidrigt och hela tandköttet vrider sig i smärta, nu är det ju inte tandköttet dom ska operera direkt utan hjärtat.

Efter 5 minuter och lokalbedövningen verkar skär dom upp ljumsken inte hela utan så att dom kan ta sig in i huvudatären. Vidare från artären och upp till hjärtat tar dom sig med två stycken slags sladdar. Man känner när dom skär upp än och det mina damer och herrar känns väldigt obehagligt. Nu undrar ni säkert varför dom inte söver än, men det är för att man ska vara vaken och att hjärtat ska slå så normalt som möjligt så att dom kan lokalisera felet ordentligt.

Väl uppe i hjärtat ska dom hitta rätt och det tar sin tid 3-6 timmar, när dom väl har lokaliserat felet så bränner dom i hjärtat för att isolera extra slagen och hjärklappningarna.

Jag vet inte hur jag kommer att reagera?

Dom 4 andra gången dom gick in i ljumsken så grimasera jag illa och sa att det gjorde ont osv. Nu är det ju så att som kille får man inte gråta men det gör jag ändå ibland.

Men när ditt liv avgörs av en enda handling så gäller det att lita fullt ut på dessa objektiva människor som på något sätt kommer in i ditt liv och som har ditt liv i sina händer för några timmar.

Det är som att stå vid en avkant och lita på att dom som står nedanför tar emot dig vad som än händer.

Men framförallt att dina nära och kära finns vid din sida.

Och i mitt fall är det min Angelica och hon är absolut det viktigaste i mitt liv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hectorious med Poeter.se id #27956 innehar upphovsrätten